

TEKSTEN

SOVRA CARRO STELLATO

Recitativo

Sovra carro stellato
corre placida notte
e in dolce oblio profondo
stanco dal lungo oprar
riposa il mondo.
Io sol veglio ai tormenti
e se talhora il sonno
spiega l'humide piume,
piango sognando
e con acerbe pene
su l'ali de'sospir
volo al mio bene.

Aria

Care mura felici,
io pur v'adoro.
Crudi sassi ch'in voi celate
il mio nume idolatrato,
d'un amante disperato
i sospiri al mio ben portate.
M'oda la cruda
e poi contento io moro.
Care mura felici,
io pur v'adoro.

Recitativo

Filli, mio ben, oh Dio,
che fai, che pensi?
Io piango e tu non m'odi?
De'miei fieri tormenti
s'impietosisce il cielo
e tu forse, spietata cagion
del mio dolor, pietà non senti?
Ma con chi parlo?
Ahi lasso, s'i miei caldi sospiri
io spargo a un sasso?
Sonno tenace e forte
forse dal mio bel nume
ingombra i sensi.
Filli, mio ben, oh Dio,
che fai, che pensi?

Op een sterrenwagen
gaat de nacht stilletjes voort.
In zoete, diepe vergetelheid,
vermoeid van zijn lange arbeid,
rust de wereld.
Alleen ik ben wakker, en ik lijd.
Als soms toch de slaap
zijn vochtige veren spreidt,
dan droom ik huilend
en vol bittere pijn.
Op de vleugels van zuchten
vlieg ik naar mijn geliefde.

Lieve, gelukkige muren,
toch houd ik van jullie.
Wrede stenen, die mijn
aanbeden godin verbergen,
breng de zuchten van een
wanhopige minaar naar mijn geliefde.
Zodat ze mij hoort,
dan kan ik gelukkig sterven.
Lieve, gelukkige muren,
toch houd ik van jullie.

Phyllis, mijn lief, o God,
wat doe je, wat denk je?
Ik huil en je hoort me niet?
De hemel is ontroerd
door mijn hevig lijden,
en jij voelt zelfs geen medelijden
voor mijn verdriet?
Tegen wie praat ik?
Ach, richt ik mijn warme zuchten
slechts op een steen?
Een diepe, lange slaap
verdooft waarschijnlijk de zinnen
van mijn mooie godin.
Phyllis, mijn lief, o God,
wat doe je, wat denk je?

Aria

Se l'affetto nel tuo core,
Filli mia, loco non ha,
un amante che si more
odi almeno per pietà.

Se'l tuo bel che m'innamora
nega pace a miei martir,
vieni homai, dimmi ch'io mora
che contento io vo' morir.

Recitativo

Ma già dal mar d'Atlante
sorge fastoso il giorno
e più non posso qui raggirar il piè,
furtivo amante.
Parto, ma vuol amore
per trofeo di mia fede
che rest'il cor
se da qui parte il piede.

GIÀ COL MANTO DELL'OMBRE

Recitativo

Già col manto dell'ombre
si ricopre la terra,
or che dolente versa
la notte amica
lagrime rugiadose,
mentre di fosco e luttuoso velo
per la morte del dì si veste il cielo.
Io sol mesto e solingo,
alle tue mura intorno,
Filli, girando io vò tacito i passi
E con labbro fedel do baci ai sassi.

Aria

Dormi, o bella, dormi, dormi.

Chiudi pure all'ombre in seno
del tuo ciglio i rai lucenti
ma ti mostri amore almeno
anco in sogno i mei tormenti.

Riposate, o luci belle,
che svegliarvi a me non lice:
forse stanche son le stelle
di dar morte a un infelice.

Als de liefde geen plek vindt
in jouw hart, mijn Phyllis,
luister dan alsjeblieft
naar een stervende minnaar.

Als jouw schoonheid, die mij verliefd
maakt, mij in mijn lijden geen vrede gunt,
laat me dan sterven,
want ik zal gelukkig sterven.

Maar vanuit de Atlantische zee
breekt de weelderige dag alweer aan.
Ik, heimelijke minnaar,
kan mijn voeten niet bewegen.
Ik vertrek, maar de liefde wil
dat mijn hart blijft.
Het is een trofee van mijn trouw,
wanneer mijn voet vertrekt.

De aarde wordt nu omhuld
door een mantel van schaduw.
De vriendelijke nacht verspilt
pijnlijk natte tranen,
terwijl de hemel zich kleedt in zwart
om de dood van de dag te vieren.
Intussen, mijn lieve Phyllis, dwaal ik
stilletjes en alleen
rond jouw muren.
Ik kus de stenen
met liefhebbende lippen.

Slaap, o schoonheid, slaap, slaap.

Je mag je heldere sterrenogen sluiten
terwijl je in de armen van de slaap ver-
toeft. Maar mogen je dromen je dan
tenminste mijn lijden tonen.

Rust, mooie ogen,
ik wil jullie niet wakker maken.
Misschien zijn ook de sterren moe
van het laten sterven van een ongelukkige
man.

Se rigor d'acerbo fato
vuol ch'io mora disperato,
ai decreti del ciel non posso oppormi.

Dormi, o bella, dormi, dormi.

Recitativo

L'aspe di gelosia
che mi lacera il core
fra i silenzi notturni
lasso m'induce a sospirar coi venti.
E tu d'un cor trafitto
le dogliose armonie, Filli non senti.

Vo' scongiurar la sorte
ch'alle tue sorde porte
in moribondo cigno io mi trasformi.

Dormi, o bella, dormi, dormi.

Aria

Luci nere, severe ma belle
del mio core l'ardore temprate.
Quando il dardo d'un guardo vibrare,
son gradite ferite di stelle.

Recitativo

Ma già l'ora prefissa
a partir mi richiama.
A piè di questa soglia
Benché si parta il piè, lascio il cor mio.

Aria

Addio, Filli, mio sol, mia luce, addio.

Pupille adorate,
vi lascio e non moro.
Il cor mi svenate
E pur io v'adoro.
O fiero tormento,
o dura partita!

Addio, Filli, mio sol, mia luce, addio.

Als het wrede lot mij wanhopig wil laten
sterven, kan ik me niet verzetten tegen de
plannen van de hemel.

Slaap, o schoonheid, slaap, slaap.

De slang van jaloezie
verscheurt mijn hart
en noopt mij met de wind te zuchten
in deze stille nacht.
En toch, Phyllis,
hoor jij mijn pijnlijke harmonieën niet.

Ik smeeek het lot
dat ik mezelf, voor jouw dove deuren,
zal veranderen in een stervende zwaan.

Slaap, o schoonheid, slaap, slaap.

Donkere ogen, wreed maar mooi, blus
alsjeblijft het vuur in mijn hart. Wanneer
je pijlen schiet vanuit je ogen, zijn die god-
delijke wonden meer dan welkom.

Maar het bepaalde uur
vertelt mij dat ik moet vertrekken.
En hoewel mijn voeten gaan,
blijft mijn hart voor deze deur.

Vaarwel, Phyllis, mijn zon, mijn licht.

Geliefde Phyllis,
ik ga en ik sterf niet.
Je doodt mijn hart,
toch houd ik van je.
O vurige kwelling,
o wreed vertrek!

Vaarwel, Phyllis, mijn zon, mijn licht.

DI PAUSILIPPO

Recitativo

Di Pausilippo in su l'herbosa sponda,
cui bacia il piè per riverenza l'onda,
l'infelice Daliso,
sopra d'un scoglio assiso,
all'hor ch'in mar precipitava il dì,
doppo mille sospir, disse così:

Aria

'Adorate luci belle,
chi da me v'allontanò?
Se disparver le mie stelle
sempre cieco homai vivrò?

Questo cor non è più core
da che lungi da voi stà
e frenetico d'amore
voi chiamando ogn'ora v'è.

Aria

Amarilli mia speme gradita,
mio core, mia vita,
mio caro tesoro,
ah, tu sei lungi
ed io come non moro.

Di quest'alma tiranna amorosa,
mia gioia vezzosa,
mio dolce conforto,
ah, tu sei lungi
ed io pur non son morto.

Aria

Son morto al contento,
son vivo al tormento
e vuol la mia sorte
ch'in braccio alla morte
penando ad ogn'ora
sempre viva morendo
e mai non mora.

Recitativo

O martirio crudel,
tormento eterno:
chi è lungi dal suo ben
prova un inferno.'

Op de grazige kust van Posillipo,
waar de golf zijn voeten kustte,
zat de ongelukkige Daliso
op een steen.
Terwijl de dag zich in de zee haastte,
zei hij, na duizend zuchten:

'Geliefde, mooie ogen,
wat namen jullie van mij weg?
Zal ik, als mijn sterren zijn verdwenen,
voor altijd blind zijn?

Dit hart is geen hart meer,
het is ver weg van jou.
Liefdeswaan-
zin roept elk uur om jou.

Amarilli, mijn welkome hoop,
mijn hart, mijn leven,
mijn lieve schat,
ach, je bent weg,
waarom sterf ik niet?

Tiran van deze verliefde ziel,
mijn heerlijke vreugde,
mijn zoete troost,
ach, je bent weg
en toch ben ik niet dood.

Ik sterf van geluk,
ik leef van lijden.
Mijn lot,
altijd lijdend
in de armen van de dood,
wil dat ik stervend leef
en toch sterf ik niet.

O wrede marteling,
eeuwige kwelling,
iemand die weg is van zijn geliefde
ervaart de hel.'